

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce **A. K.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Božanovská 884/10, 193 00 Praha 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013, č. j. 014910/2012/KUSK-DOP/HRO,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze v zákonem stanovené lhůtě dne 18. 11. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013, č. j. 014910/2012/KUSK-DOP/HRO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 1. 2012, vydanému pod č. j. MBE 1790/2012/DOPR-seb, sp. zn. 2583/2011. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 300/2013 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl jako nedůvodné námitky žalobce a potvrdil záznamy 12 bodů provedené v registru řidičů ke dni 4. 10. 2011 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Žalobce v podané žalobě stručně shrnuje dosavadní průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí předně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze ve snaze je zachovat, a to přes zjevné vady jak formální, tak faktické.

Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval na všechny odvolací námítky, zejména se nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo formální a neobsahovalo vyličení úvah, které odůvodňují výrok rozhodnutí. Žalobce tak žalovanému vyčítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí.

V popisu průběhu správního řízení žalobce upozornil na to, že mu byly připsány body za přestupek, kterého se měl dopustit dne 1. 5. 2008. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vydané Městskou policií Kostelec nad Orlicí dne 1. 5. 2008, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2008, obsahuje identifikační údaje jiné osoby než je žalobce. Následně byly tyto údaje opraveny a opravené oznámení bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 18. 11. 2011 (vyplynulo z razítka na listině).

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně zhodnotil důkazní situaci, pokud jde o záznam bodů žalobci v registru řidičů za přestupek ze dne 1. 5. 2008. Skutkový stav, který vzal žalovaný za prokázaný, nemá oporu ve správním spisu. Žalobce trvá na tom, že záznam bodů do registru řidičů za přestupek, kterého se měl dopustit dne 1. 5. 2008, byl neoprávněný. Žalovaný sice odkázal v napadeném rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, ale toto rozhodnutí vyložil příliš pozitivisticky s ohledem na to, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nemají k dispozici pravomocné rozhodnutí o přestupku spáchaném žalobcem. K dispozici mají pouze písemnost informující o uložení pokuty v blokovém řízení (oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení), na kterou se presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nevztahuje. V řízení o námitkách žalobce bylo nadto zjištěno, že předmětné rozhodnutí o přestupku neexistuje (bylo skartováno).

Žalobce také uvedl, že v průběhu správního řízení se ohrazoval vůči záznamům bodů s tím, že si není vědom jakéhokoliv svého jednání, pro které by měl mít záznam v bodovém hodnocení řidiče. Není si totiž vůbec vědom toho, že by s ním bylo vedeno přestupkové či správní řízení pro jednání, které je zákonem o provozu na pozemních komunikacích označeno za přestupek. Bylo povinností správního orgánu zkoumat oprávněnost záznamů bodů za přestupky, když je žalobce zpochybnil. Vzhledem k tomu, že záznam bodů je proveden bez toho, že by o tom byl řidič vyrozuměn, je ve veřejném zájmu zkoumat oprávněnost těchto záznamů v řízení o námitkách, pokud je jejich oprávněnost dotčeným řidičem zpochybněna.

Žalobce odkázal na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu (ustanovení § 123b odst. 1, § 123c odst. 1, § 123f odst. 1, 3 a 4) a z nich vyvodil, že správní orgán při zápisu bodů do evidenční karty řidiče postupuje na základě správního rozhodnutí, oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí (správního orgánu nebo soudu), nebo na základě oznámení policie nebo obecní policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Podmínkou pro záznam bodů do karty řidiče je tedy skutečnost, že řidiči vozidla byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trestný čin. Žalobce pak upozornil na skutečnost, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nijak neprokázali, že žalobci byla pravomocně uložena sankce za přestupek spáchaný dne 1. 5. 2008. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle něž oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového

bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). Žalobce zdůraznil, že za situace, kdy správní orgány nemají k dispozici rozhodnutí o přestupku, tedy pokutový blok, není možné zjistit, zda byl žalobce dne 1. 5. 2008 potrestán za přestupek v blokovém řízení a zda mu byly následně zaznamenány body do registru řidičů oprávněně. Záznamy bodů mají sankční povahu, je proto ve veřejném zájmu jejich oprávněnost zjistit nad vší pochybnost. Žalobce pak podpořil svůj argument odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle něž jsou správní orgány povinny rozhodnutí o záznamu bodu založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto. Najisto musí být tedy postaveno, zda stěžovatel spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat. Tím spíše se touto skutečností musí zabývat, byl-li přestupek uložen v řízení, v němž právní úprava nepřipouští dostatečnou právní ochranu v řízení správním, ale ani ve správním soudnictví (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

Dle žalobce postupoval žalovaný v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), tedy nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že on i správní orgán I. stupně se ve správním řízení řádně vypořádali s námitkou žalobce, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek, který byl spáchán dne 1. 5. 2008, se týká jiné osoby. Ze správního spisu vyplývá, že oznámení týkající se předmětného přestupku obsahovalo zjevnou chybu v psaní, kdy v části, kde se uvádí datum narození pachatele, bylo omylem uvedeno datum spáchání přestupku. Tato chyba byla správním orgánem řádně opravena a o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení proto nebylo pochyb.

Žalovaný dále uvedl, že ani skartace pokutového bloku vážícího se k přestupku ze dne 1. 5. 2008 nelze považovat za důvod, pro který se příslušný počet bodů do karty řidiče nezaeviduje. V řízení o námitkách se pak pouze posuzuje, zda byly záznamy bodů do karty řidiče provedeny v souladu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích a zda zaznamenaný počet bodů odpovídá spáchanému přestupku. V průběhu správního řízení se nevyskytly důvody, pro které by mělo být dotčené oznámení nesprávné či neplatné. Žalobce navíc neuplatnil žádné právní kroky proti záznamu bodů, které mu zákon o provozu na pozemních komunikacích dává k dispozici. Jeho námitku, že o přestupcích se dozvěděl až z oznámení o dosažení dvanácti bodů v registru řidičů, hodnotil žalovaný jako účelovou, neboť většina přestupků byla projednána v blokovém řízení a příslušné bloky nesou podpis žalobce.

Žalovaný dále zdůraznil, že od právní moci blokového řízení ohledně přestupku spáchaného dne 1. 5. 2008 uplynula doba delší jednoho roku a doba delší patnácti měsíců a nelze tedy již zahájit přezkumné řízení a v tomto následně rozhodnout.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou tak, že na základě jeho námitek byla Městská policie Kostelec nad Orlicí požádána o předložení pokutového bloku ohledně přestupku z 1. 5. 2008. Na tuto žádost reagovala Městská policie Kostelec nad Orlicí přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 10. 11. 2011 se sdělením, že předmětný pokutový blok byl již skartován. Až následně bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno

oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vztahující se k přestupku z 1. 5. 2008 s opravenými chybnými údaji, tedy s tím, že přestupek spáchal žalobce. Z této časové posloupnosti žalobce dovozuje, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemohlo být opraveno dle originálního pokutového bloku, neboť ten byl již skartován. Touto skutečností se však správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali.

Dále žalobce zdůraznil, že nebyl důvod původní pokutový blok skartovat, neboť vydané a upotřebené díly pokutových bloků jsou standardně uchovávány pět let. Pokud bylo ve správním řízení zpochybněno, že žalobce dotčený přestupek spáchal, měl správní orgán I. stupně, popř. žalovaný, provést za účelem objasnění této skutečnosti další důkazy, například zápisem skartační komise o likvidaci příslušných pokutových bloků, fotodokumentací z měřicího zařízení, záznamem činnosti policisty. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení však není způsobitým podkladem pro osvědčení další existence sporného záznamu bodů za přestupek v bodovém hodnocení řidiče a žalobce setrvává na svém tvrzení, že se dne 1. 5. 2008 žádného přestupku nedopustil.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 7. 10. 2011 bylo žalobci do vlastních rukou doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění vydané dne 5. 10. 2011 Městským úřadem Beroun, odborem dopravy (dále také „oznámení“). Součástí spisu jsou též jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, která vždy příslušný orgán Policie České republiky zaslal na vyžádání správnímu orgánu I. stupně. Spis obsahuje také dvě vyhotovení oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení týkající se přestupku spáchaného dne 1. 5. 2008, kdy v obou listinách je za pachatele označen žalobce, a to svým jménem (K. A.) a bydlištěm (H.T. x). V prvním vyhotovení je v prostoru pro datum narození pachatele vytištěno „1. 5. 2008“, tento údaj je přeškrtnut a je zde rukou vepsáno „19. 4. 1946“. Toto vyhotovení nese razítko Městského úřadu Beroun a jako den doručení je uvedeno 7. 5. 2008. Ve druhém vyhotovení je v prostoru pro datum narození pachatele vytištěno „19. 4. 1946“, přičemž zbytek textu je totožný s prvním vyhotovením, a připojené razítko Městského úřadu Beroun nese údaj o doručení dne 18. 11. 2011. V obou vyhotoveních je přestupek identifikován tak, že k jeho spáchání došlo dne 1. 5. 2008 v 15.40 hodin v Kostelecké Lhotě, kdy pachatel jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost 40 km/h o 13 km/h. Výše uložené pokuty byla určena na 1.000,- Kč.

V reakci na zaslání oznámení podal žalobce námitky proti přičtení bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž tvrdil, že se nikdy v minulosti nedopustil jednání, na které dopadá bodové hodnocení řidiče, případně si není vědom, že se takového jednání dopustil. Současně žalobce navrhl, aby správní orgán zajistil jako důkazy jednotlivé pokutové bloky.

Správní orgán I. stupně si vyžádal jednotlivé pokutové bloky, které jsou obsaženy ve správním spise. Založeny jsou kopie částí A pokutového bloku z 23. 1. 2007, 15. 2. 2010, 4. 10. 2011, 12. 12. 2008, 10. 7. 2008 a 11. 4. 2007.

Součástí správního spisu je také protokol o ústním jednání, které se konalo dne 29. 11. 2011 v sídle správního orgánu I. stupně. Z něj vyplývá, že zmocněnec žalobce pan B. se toho dne osobně seznámil se spisovým materiálem týkající se bodového hodnocení přestupků spáchaných žalobcem. Zmocněnec žalobce pak do protokolu uvedl, že rozhodnutí o přestupku neobsahují informace, které jsou vyznačeny v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a že záznam bodů provedený na podkladě oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí je neoprávněný, neboť žalobce se uvedeného přestupku nedopustil. Na závěr zmocněnec žalobce uvedl, že již vyjádřené námitky doplní do patnácti pracovních dnů.

Na druhé straně protokolu je uvedeno, že zmocněnci žalobce panu B. bylo sděleno, že pokud do patnácti pracovních dnů neučiní jiný návrh, bude o věci rozhodnuto.

Správní orgán I. stupně námitky žalobce proti doručenému oznámení dne 11. 1. 2012 zamítl, a to rozhodnutím č. j. MBE 1790/2012/DOPR-seb. V něm podrobně rozebral jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a konkrétní pokutové bloky. Kopii pokutového bloku vztahujícího se k přestupku ze dne 1. 5. 2008 nebylo možné získat, neboť byl již skartován. Správní orgán I. stupně však zhodnotil, že tato skutečnost není důvodem k nezaevidování příslušného počtu bodů do registru řidičů u žalobce. Záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a oprava bodů může být provedena pouze za předpokladu, že dojde ke zrušení blokové pokuty tím orgánem, který o pokutě rozhodoval. Námitky žalobce shledal správní orgán I. stupně nedůvodnými, neboť záznamy bodů plně odpovídají pravomocným rozhodnutím o přestupcích spáchaných žalobcem.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 25. 1. 2012 odvolání, v němž namítal nedostatek odůvodnění rozhodnutí a jeho přílišnou formálnost. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že se zcela nevypořádal s jeho námitkami, které byly obsaženy v původně podaných námitkách proti oznámení a v protokolu ze dne 29. 11. 2011. Žalobce mimo jiné zdůraznil, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou zřejmé úvahy, které vedly k samotnému rozhodnutí. V postupu správního orgánu I. stupně žalobce spatřoval odklon od zásad vyjádřených v ustanoveních § 2 až § 8 s. ř. Dále žalobce ve svém odvolání poukazoval na to, že k záznamu bodů do registru řidičů došlo na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, v němž jsou uvedeny identifikační údaje jiné osoby než žalobce. Teprve později byly identifikační údaje v oznámení opraveny tak, že se shodují s identifikačními údaji žalobce, a k této opravě došlo neautorizovaným způsobem. Správní orgán I. stupně neměl k dispozici žádný důkaz stran spáchání přestupku dne 1. 5. 2008 žalobcem, když pokutový blok vztahující se k tomuto přestupku byl skartován. Žalobce zdůraznil, že se přestupku dne 1. 5. 2008 nedopustil, nedal souhlas s vyřešením přestupku v blokovém řízení a v místě spáchání přestupku (obec Kostelec nad Orlicí) se nikdy nenacházel. Žalobce také namítl, že Dopravní inspektorát Praha 2 nebyl oprávněn řešit přestupek ze dne 11. 4. 2007 v blokovém řízení, když se žalobce dopustil stejného přestupku podruhé za 12 měsíců. Dotyčný policista, který řešil přestupek v blokovém řízení, tak vydal nulitní správní akt. Nulitu rozhodnutí o přestupku žalobce napadl u nadřízeného správního orgánu, avšak opomněl se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí do patnácti dní. Správní orgán však žalobce při řízení dne 29. 11. 2011 nijak nepoučil, že nevyjádří-li se, bude věc rozhodnuta.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 10. 2013, č. j. 014910/2012/KUSK-DOP/HRO, (žalobou napadené rozhodnutí) odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu potvrdil. Jak z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, žalovaný dospěl k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 4. 10. 2011 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů v rámci bodového hodnocení a že správní orgán I. stupně rozhodl na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když v reakci na námitky podané žalobcem vyžádal u příslušných orgánů policie příslušné pokutové bloky, za které byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů. Z protokolu o jednání dne 29. 11. 2011 vyplynulo, že se k správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec odvolatele, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Při té příležitosti namítl, že rozhodnutí o přestupku neobsahují informace, které jsou vyznačeny v oznámeních o uložení

pokut v blokovém řízení, a že záznam bodů na základě oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí je neoprávněný, neboť se žalobce dotyčného přestupku nedopustil. Zmocněnec žalobce na závěr uvedl, že do patnácti dní námitky doplní. Protokol byl uzavřen s tím, že pokud do patnácti pracovních dní nebude učiněn jiný návrh, bude o věci rozhodnuto. Ve stanovené lhůtě nebyly námitky doplněny ani nebyl učiněn jiný návrh, správní orgán I. stupně proto následně o věci dne 11. 1. 2012 rozhodl tak, že námitky žalobce zamítl. Žalovaný zdůraznil, že k rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo až po vypršení přiměřené lhůty po seznámení zmocněnce žalobce s podklady rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že dle ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Předmětem řízení o námitkách je posouzení, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchaným přestupkům. Správní orgán I. stupně pak při rozhodování o námitkách vychází z oznámení a z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 123 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, která jsou pro správní orgány závazná, a to do té doby, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Žalovaný uvedl, že žalobce napadl záznamy bodů za přestupky ze dnů 11. 4. 2007 a 1. 5. 2008 tak, že podal námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů. Od pravomocného skončení uvedených blokových řízení již uplynula doba delší jednoho roku a doba delší patnácti měsíců, a proto nelze pro tato řízení zahájit přezkumné řízení a v přezkumném řízení rozhodnout. Na námitku žalobce, že jednotlivá rozhodnutí neobsahují informace, které jsou vyznačeny v oznámeních o uložení pokut v blokovém řízení, žalovaný reagoval s tím, že dotčená rozhodnutí, pokutové bloky, obsahují veškeré obligatorní údaje dle ustanovení § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný také zdůraznil, že na protokolu o ústním jednání ze dne 29. 11. 2011 zmocněnec žalobce svým podpisem potvrdil, že je srozuměn s tím, že pokud do 15 dnů neučiní jiný návrh, bude o věci rozhodnuto. Na závěr odůvodnění žalovaný zhodnotil, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení o námitkách plně v souladu s platnými právními předpisy a nijak se neodklonil od zásad správního řízení vyjádřených zejména v ustanovení § 2 až § 8 s. ř.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, přičemž neshledal vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud o věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s. bez jednání, jelikož oba účastníci s tímto postupem vyslovili svůj souhlas.

Soud se předně zabýval žalobní námitkou spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že žalovaný nereagoval na všechny formulované odvolací důvody a že rozhodnutí bylo formální.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 s. ř., se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 s. ř., odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.

Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů plynou z citovaných ustanovení s. ř. a také z rozhodnutí správních soudů, dle nichž je třeba, aby se správní orgán vypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, a to takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možné dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (stejně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Pokud odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nesplňuje dostatečně zmíněné požadavky, může být zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento závěr se uplatní i pro odvolací řízení, kdy nevypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami způsobuje nepřezkoumatelnost dle citovaného ustanovení.

Žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s veškerými jeho námitkami. Žalobce dále v podané žalobě přednesl námitku, že správní orgán I. stupně neuvedl v textu odůvodnění svého rozhodnutí úvahy, jimiž byl při rozhodování veden. K těmto námitkám žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí závěr, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno správně a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný také uvedl, že správní orgán I. stupně si v souladu se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu vyžádal relevantní podklad týkající se napadených blokových řízení. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyl zcela konkrétní, avšak ani námitka žalobce v odvolání nebyla určitá. Podrobnost odůvodnění napadeného rozhodnutí je přiměřená a odpovídá podrobnosti námitek vznesených žalobcem v podaném odvolání. Pokud jde o další odvolací námitky žalobce, pak žalovaný se ve vztahu k nim poměrně podrobně zaobíral postupem správního orgánu I. stupně při záznamu bodů za přestupky. Zdůraznil, že se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, přičemž předmětem případných řízení o námitkách je posouzení, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchaným přestupkům. Žalovaný uvedl, že správní orgán při rozhodování o námitkách vychází z oznámení a z rozhodnutí, uvedených v ustanovení § 123 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, která jsou pro správní orgány závazná, a to do té doby, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Ve vztahu k záznamům bodů za přestupky ze dnů 11. 4. 2007 a 1. 5. 2008 žalovaný uzavřel, že od pravomocného skončení uvedených blokových řízení již uplynula doba delší jednoho roku a doba delší patnácti měsíců, a proto nelze pro tato řízení zahájit přezkumné řízení a v přezkumném řízení rozhodnout. Námitka žalobce, že jednotlivé pokutové bloky neobsahují informace, které jsou vyznačeny v oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, byla žalovaným vypořádána tak, že dotčené pokutové bloky obsahují veškeré zákonné náležitosti dle zákona o přestupcích. Žalovaný se vypořádal i s námitkou žalobce, že nebyl řádně poučen, že nevyjádří-li se k podkladům pro vydání rozhodnutí do patnácti dní, bude věc rozhodnuta. Uvedl k ní, že zmocněnec žalobce protokol o ústním jednání ze dne 29. 11. 2011 podepsal a je tak prokázáno, že byl srozuměn s následky spojenými s tím, když do patnácti dnů neučiní návrh. K poslední námitce žalobce, že se správní orgán I. stupně odklonil od zásad správního řízení vyjádřených zejména v ustanovení § 2 až § 8 s. ř., žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení o námitkách plně v souladu s platnými právními předpisy a nijak se od zmíněných zásad neodklonil.

Žalovaný se tedy se všemi námitkami žalobce vypořádal. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami byl při posouzení žalobcova dovolání veden. Soud námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadnutého rozhodnutí neshledal důvodnou.

Ve vztahu k žalobním bodům týkajících se nesprávného hodnocení důkazní situace, především pak stran záznamu bodů za přestupek ze dne 1. 5. 2008, a tvrzení, že skutkový stav, který má žalovaný za prokázaný, nemá oporu ve spise, je třeba nejprve připomenout, jakými námitkami se mohou správní orgány v řízení o námitkách podle zákona o silničním provozu zabývat. Dle jeho ustanovení § 123f tohoto zákona platí, že nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je pak oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení obsaženému v příloze k tomuto zákonu. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkouvává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Předmětem řízení o námitkách podle ustanovení § 123f citovaného zákona není spáchaný přestupek, ale bodový záznam. V řízení o námitkách nelze zkoumat námitky, které by mohly být uplatněny v řízení o přestupku či přezkumu rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však nemůže pominout zabývat se tvrzením, že se řidič přestupku vůbec nedopustil, neboť úspěch při prokazování takového tvrzení vylučuje záznam bodů. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).

Žalobce v podané žalobě zdůraznil, že pokud jde o záznam bodů za přestupek spáchaný dne 1. 5. 2008, jedná se o neoprávněný záznam. Dle žalobce ani správní orgán I. stupně ani žalovaný objektivně neprokázali, že se dne 1. 5. 2008 přestupku dopustil a dotyčný pokutový blok již ani není k dispozici. Na podporu svých argumentů žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, které obsahuje konstatování, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

Závěry v tomto rozhodnutí uvedené však Nejvyšší správní soud dále upřesnil v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, dle něž ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu

vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, nedojde vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje. Na citované rozhodnutí dále navazuje z poslední doby například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33, které potvrzuje, že se jedná o již ustálenou judikaturu.

Případ řešený Nejvyšším správním soudem pod č. j. 5 As 39/2010-76 se skutkově od nyní řešeného případu velmi liší. V citovaném případě měl správní orgán k dispozici pouze částečnou fotokopii oznámení o přestupku a velmi stručné sdělení Městské policie hlavního města Prahy o jeho spáchání. Nejvyšší správní soud uzavřel, že takový doklad je zcela neprůkazný. Spisový materiál, ze kterého správní orgán vycházel, neobsahoval žádné důkazy pro konstatování, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Za takových okolností, kdy oznámení neobsahuje konkrétní údaje o přestupku, je nutné vyžádat za účelem prokázání spáchání přestupku řidičem další důkaz, a to přesto, že řidič pouze namítl, že se konkrétního dne žádného přestupku nedopustil a nebylo s ním vedeno blokové řízení, přičemž tato svá tvrzení neopřel o další skutečnosti.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, zdůraznil, že správní orgán je povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu do registru vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů. Při posouzení otázky, zda v projednávané věci skutečně vyvstaly pochybnosti o údajích v oznámení o projednání přestupku, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že pouhé tvrzení řidiče, že si spáchání přestupku není vědom a že příslušný pokutový blok byl skartován, nemůže zásadním způsobem zpochybnit obsah oznámení.

V nyní projednávaném případě žalobce rovněž pouze namítl, že si není vědom toho, že by se vůbec kdy dopustil jakéhokoli přestupku, resp. že se přestupku dne 1. 5. 2008 nedopustil a že v obci Kostelec nad Orlicí nikdy nebyl. Oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí ze dne 1. 5. 2008 o uložení pokuty v blokovém řízení, na základě kterého byl žalobci zaneseno do registru řidičů příslušný počet bodů, obsahuje jednak podrobné údaje o spáchaném přestupku (tedy že byl spáchán dne 1. 5. 2005 v 15.40 hodin v Kostelecké Lhotě, když řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost 40 km/h o 13 km/h), kvalifikaci přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1, písm. f), bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., přestupkového zákona, ve znění zákona č. 95/2005 Sb., a rovněž obsahuje údaje o přestupci (jméno, příjmení, bydliště a datum narození). Dále je v oznámení uvedeno, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. Dotyčné oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení tedy obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se přestupek dne 1. 5. 2008 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Žalobce ve svých námitkách pouze tvrdí, že si spáchání přestupku není vědom, aniž toto své tvrzení dále konkretizoval konkurenčním tvrzením (např. že v uvedené době dne 1. 5. 2008 byl např. na konkrétním místě v Praze a tudíž nemohl být v Královéhradeckém kraji), popř. k němu navrhoval i důkazy. Toto samotné nijak nekonkretizované odmítnutí odpovědnosti žalobce nebylo způsobilé zpochybnit obsah oznámení o projednání přestupku (ostatně přestupek se stal v Kostelecké Lhotě, nikoliv

v Kostelci nad Orlicí), které obsahuje dostatečné množství údajů o jeho průběhu a projednání. To platí o to více, že paušální tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o tom, že si není vědom, že by byl někdy přestupkově trestán, se ukázalo být lživým s ohledem na skutečnost, že všechny pokutové bloky, které se podařilo získat, obsahují podpis žalobce. Pozdější rozšiřování takových tvrzení po vydání napadeného rozhodnutí je již opožděné. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že všechny ostatní přestupky byly spáchány v Praze či Středočeském kraji. Skutečnost, že žalobce ve čtvrtek dne 1. 5. 2008 mohl např. vyrazit (byť i jen ojedinele v rámci „prodlouženého víkendu“) po D11 směrem na Moravu a byl zaznamenán radarem při průjezdu obcí Kostecká Lhota, není žádným konkrétním tvrzením žalobce zpochybněna a ve správním řízení se neobjevil žádný důvod, proč přítomnost žalobce v daném místě a čase považovat za nepravděpodobnou.

Žalobce se tedy mylí, pokud tvrdí, že bez příslušného pokutového bloku, který se vztahuje k přestupku spáchanému dne 1. 5. 2008, se nelze v řízení o námitkách proti oznámení o dosažení dvanácti bodů vypořádat s jeho námitkou, že se přestupku nedopustil. Oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí ze dne 1. 5. 2008 o uložení pokuty v blokovém řízení je podrobné a představuje způsobilý podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Samotná fyzická neexistence pokutového bloku v důsledku jeho skartace přitom ještě neznamená, že by žalobce nebyl přestupkově postihnut. Likvidací pokutového bloku jako fyzického nosiče správního aktu ještě správní akt jako takový nezaniká, k jeho zániku by mohlo dojít teprve na základě skutečností zákonem předpokládaných (např. zrušením v přezkumném řízení či prohlášením za nicotný). V následujícím správním řízení o podaných námitkách nedošlo ke zpochybnění obsahu dotyčného oznámení takovým způsobem, aby byl současně zpochybněn i záznam příslušného počtu bodů v registru řidičů u žalobce. Správní orgán I. stupně a žalovaný tedy nepochybili, pokud oznámení považovali za dostatečný důkaz o tom, že ke spáchání přestupku dne 1. 5. 2008 došlo a že byl spáchán právě žalobcem.

Žalobce v popisné části podané žaloby zmiňuje pochybnosti ohledně správné identifikace jeho osoby jako pachatele přestupku dne 1. 5. 2008, neboť původní oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení doručené správnímu orgánu I. stupně dne 7. 5. 2008 dle něj obsahuje identifikační údaje někoho jiného. Přestože žalobce v dalším textu žaloby výslovně neformuluje tento nedostatek předmětného oznámení jako žalobní bod, pokládá soud za nutné se k tomuto tvrzení žalobce vyjádřit.

Původní oznámení Městské policie Kostelec nad Orlicí ze dne 1. 5. 2008 o uložení pokuty v blokovém řízení obsahuje v prostoru pro zápis data narození přestupce údaj „1. 5. 2008“, který je přeškrtnut, a vpravo od něj je ručně vepsáno datum „19. 4. 1946“. V opravené verzi oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 18. 11. 2011, je v prostoru pro datum narození přestupce vytištěno „19. 4. 1946“. Ostatní identifikační údaje uvedené v obou oznámeních jsou zcela totožné (jméno, příjmení, bydliště, místo a čas spáchání přestupku, uložená pokuta). Dle názoru soudu je zjevné, že v případě prvního oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení se jedná o chybu v psaní, tedy že datum spáchání přestupku bylo omylem vepsáno do prostoru pro vepsání data narození přestupce. Nelze přitom souhlasit s absurdním tvrzením žalobce, že v případě údaje data narození „1. 5. 2008“ nejde o zjevnou chybu v psaní ale o identifikační údaje jiné osoby, neboť je prakticky vyloučeno, aby automobil řídila osoba narozená v den spáchání přestupku. Ostatně v zásadě je dostačující identifikace osoby údajem o jejím jménu, příjmení a adrese bydliště (takové údaje podle ustálené praxe postačí např. i k označení žalovaného v občanském soudním řízení), ledaže hrozí záměna takové osoby s jinou. Žalobce

však ve správním řízení netvrdil, že by na adrese jeho bydliště žila i jiná osoba totožného jména (např. otec či syn žalobce), záměna zde tedy nehrozila.

Žalobce dále spatřoval nedostatky rozhodnutí žalovaného v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 s. ř., když nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K této nekonkrétní námitce lze pouze uvést, že napadené rozhodnutí odpovídá shora citované ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu a plně odpovídá zjištěným okolnostem daného případu. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí žalovaného žádný rozpor s veřejným zájmem.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, projednávanou žalobu zamítl (ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce úspěšný nebyl, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová